

Avocatului meu, Saxonberg

Nu pot spune că mi-a făcut plăcere ultima ta vizită. Mi-era clar că aveai prea multe pe cap ca să acorzi măcar un dram de atenție spuselor mele. Dacă te-ar interesa și altceva pe lumea asta în afară de legi, taxe și de nepoții tăi, ai putea fi chiar o persoană aproape fascinantă. Aproape. Ultima ta vizită a fost de un plictis înfiorător. Ca să nu apară riscul de a mă plictisi cu o altă vizită anostă, îl trimit pe Sheldon, șoferul meu, să-ți aducă această istorisire. Am scris-o ca să clarific o serie de modificări pe care aș vrea să le fac în testament. Vei înțelege mult mai bine aceste schimbări (și o mulțime de alte lucruri) citind-o. Îți trimit o copie; originalul îl păstrez printre documentele mele. Eu apar abia spre sfârșit, dar asta nu contează. O vei găsi destul de interesantă și până îmi fac eu apariția.

Habar n-aveai că am un asemenea talent la scris, așa-i? Bineînțeles că nu știi încă, dar vei afla în curând. Am acordat mult timp acestui document. Am ascultat, am cercetat și am pus cap la cap toate lucrurile, ca într-un puzzle. Nu rămâne nicio urmă de îndoială. Ei bine, Saxonberg, citește și descoperă.

Dna Basil E. Frankweiler

1

Claudia știa că n-ar fi fost niciodată în stare să-și ia cu adevărat lumea-n cap. Adică, într-un acces de furie, să-și ia rucsacul în spate și să fugă de-acasă. Și asta mai ales pentru că nu-i plăcea să nu se simtă în largul ei; până și ieșirile la picnic i se păreau murdare și incomode, cu toate insectele alea și soarele care topește glazura de pe briose. Prin urmare, se hotărâse ca plecarea asta de acasă să nu fie doar o fugă de ceva, ci o fugă înspre ceva. Înspre un spațiu larg, plăcut, undeva în interior, desigur, și, pe cât posibil, frumos. De aceea a ales Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

A plănuit totul cu multă grijă; a pus deoparte banii de alocație și chiar și-a ales un tovarăș de drum. L-a ales pe Jamie, al doilea dintre cei trei frați mai mici. Putea conta pe discreția lui și uneori era chiar amuzant. În plus, era bogat; spre deosebire de majoritatea băieților de vârsta lui, el nici măcar nu începuse să colecționeze cartonașe cu jucători de

baseball. Strângea cu perseverență aproape fiecare bănuț primit.

Însă Claudia nu se grăbea să-i spună lui Jamie că hotărâse să-l ia cu ea. Nu avea încredere că va fi *atât* de discret *atâta* timp. Și din calculele ei reieșea că de *atâta* timp avea nevoie pentru a strânge suficienți bani de buzunar. Chiar nu avea rost să fugă de-acasă fără bani. Viața în suburbii o învățase că nimic nu e gratis.

Înainte să-i spună lui Jamie sau să stabilească alte detalii trebuia să strângă banii de tren, plus bani pentru alte câteva cheltuieli. În *atâta* timp, aproape că uitase de ce fugea de-acasă. Însă nu chiar de tot. Claudia nu uita că unul dintre motive era nedreptatea. Ea era cea mai mare dintre frați și singura fată și se simțea foarte nedreptățită. Poate era din cauză că, la cină, ea era cea care trebuia să golească mașina de spălat vase și să pună masa, în timp ce frații ei stăteau cu mâinile-n sân. Sau poate că mai avea un motiv, mai evident pentru mine decât pentru Claudia: faptul că toate săptămânile se scurgeau în același fel. Se plictisise să fie doar acea Claudia Kincaid, cea cu nota 10 pe linie. Se săturase de certurile legate de cine alege emisiunea de duminică de la ora șapte și jumătate, de nedreptate și de monotonia lucrurilor.

Faptul că primea atât de puțini bani de buzunar, încât fusese nevoită ca timp de trei săptămâni să renunțe la înghețata Sundae pentru a strânge îndeajuns cât să cumpere biletul de tren, era un alt exemplu de nedreptate. (Tu, Saxonberg, pentru că mergi tot timpul în oraș cu mașina, nu știi cât costă un bilet de tren. Îți spun eu. Un bilet întreg, doar dus, costă un dolar și șaiszeci de cenți. Claudia și Jamie beneficiau de o reducere la jumătate din preț, de vreme ce ea împlinea doisprezece ani peste o lună, iar Jamie, peste mai mult timp – avea doar nouă ani.) Și pentru că avea de gând să se întoarcă acasă când va considera ea că toată lumea va fi primit o lecție, trebuia să strângă suficienți bani și pentru drumul de întors, adică o sumă echivalentă biletului întreg pentru un singur drum. Claudia știa că sute de oameni care locuiesc în orașul ei lucrează în birourile din New York și-și permit să plătească zilnic biletul dus-întors la preț întreg. Oameni ca tatăl ei. Până la urmă, Greenwich este considerat o suburbie a New Yorkului în toată puterea cuvântului, o suburbie de navetiști.

Deși Claudia știa că New Yorkul nu era departe, sau oricum nu suficient de departe, ținând cont de numărul nedreptăților la care fusese supusă, știa și că era un loc potrivit pentru a-ți pierde urmele. Doamnele cu care juca mama ei Mah-Jong îl numeau

orașul. Cele mai multe dintre ele nu se aventurau niciodată pe acolo; era extenuant și le neliniștea. Când era într-a patra, fusese cu clasa în excursie, să viziteze monumentele istorice din Manhattan. Mama lui Jonathan Richter nu-l lăsase să meargă, de frică să nu se piardă de grup în toată îmbulzeala aia din New York. Doamna Richter, care era o figură, spusese că e sigură că „o să se întoarcă acasă rătăcit“. În plus, era de părere că nu e deloc bine să respire aerul acela nesănătos.

Claudiei îi plăcea orașul pentru că era elegant; era impunător și aglomerat. Cea mai bună ascunzătoare din lume. Consultase hărți și Ghidul Asociației Americane de Automobile și refăcuse pe hartă toate excursiile în care fusese cu clasa. Își crease propriul curs de geografie avansată. A studiat pe ascuns și cele câteva broșuri cu informații despre muzeu pe care le găsisese prin casă.

Mai mult, Claudia hotărâse că era cazul să se deprindă cu anumite lipsuri. Să învețe să trăiască fără înghețata Sundae era un exercițiu bun. O înlocuise cu înghețata pe băț pe care o cumpăra mama ei și care nu lipsea niciodată din congelator. În mod normal, Claudia cheltuia patruzeci de cenți pe săptămână numai pe înghețată. Înainte să ia hotărârea de a fugi de-acasă, cea mai mare aventură pe care o trăia săptămână de săptămână era să se gândească

pe ce să cheltuiască cei zece cenți rămași din banii de buzunar. Câteodată nu-i rămâneau nici aceștia, pentru că încălca vreo regulă a casei – de pildă uita să-și facă patul dimineața –, iar asta o costa cinci bănuți. Era convinsă că, din toată clasa, ea primea cei mai puțini bani de buzunar. Iar majoritatea colegilor dintr-a șasea nu pierdeau bani în felul ăsta, pentru că aveau o menajeră care se ocupa zilnic de treburile zilnice ale casei, și nu o femeie care venea doar de două ori pe săptămână pentru curățenie. S-a întâmplat ca odată, după ce începuse să pună bani deoparte, magazinul de la colțul străzii să aibă în ofertă înghețata Sundae, la numai 27 de cenți – așa scria pe geam. Și-a luat una. Era o amânare de doar douăzeci și șapte de cenți a fugii de acasă. În plus, odată ce se hotărâse să-și ia lumea-n cap, bucuria de a plănui evadarea devenise comparabilă cu aceea de a cheltui bani. Planificarea îndelungată și amănunțită era unul dintre talentele ei.

Pe Jamie, fratele ales, nu-l interesa înghețata Sundae, deși ar fi putut să-și cumpere una cel puțin o dată la două săptămâni. Cu un an și jumătate în urmă, Jamie făcuse o investiție de proporții: cheltuisese banii primiți de ziua lui și o parte din suma primită de Crăciun pe un radio cu tranzistor, fabricat în Japonia, pe care-l luase de la Woolworth's. Din când în când, cumpăra baterii pentru el. S-ar putea

să aibă nevoie de radio, iar asta era un motiv în plus pentru care îl alesese pe Jamie.

În fiecare sâmbătă, Claudia trebuia să golească toate coșurile de gunoi; ura să facă asta. Erau atât de multe! Toți ai casei aveau câte unul în dormitor, în afară de părinții ei, care împărțeau și dormitorul, și coșul de gunoi. Aproape în fiecare sâmbătă, Steve își golea ascuțitoarea în coșul lui. Era convinsă că făcea intenționat atâta mizerie.

Într-o sâmbătă, pe când lua coșul din dormitorul părinților, l-a zgâlțâit puțin ca să nu-l verse pe drum. Era mereu plin ochi, din moment ce părinții ei îl foloseau în comun. Dintr-o singură mișcare reuși să dea la o parte un șervețel, pe care mama ei îl folosise ca să-și șteargă rujul, și astfel scoase la iveală colțul unui bilet roșu. Cu vârfurile degetelor îl trase afară și descoperi o cartelă de zece călătorii pentru New York, New Haven și Hartford Railroad. În mod normal, nu găsești bilete folosite în coșurile de gunoi din suburbii, ci în buzunarele controlorilor. În partea de jos sunt nouă pătrățele, fiecare reprezentând o călătorie, care sunt apoi compostate în ordine, pe măsură ce-s folosite; iar la a zecea călătorie, controlorul păstrează abonamentul. Probabil că femeia care a venit vineri la curățenie a crezut că abonamentul nu mai este valabil, din moment ce toate cele nouă călătorii erau compostate. Menajera

nu fusese niciodată la New York, iar tatăl Claudiei nu ținea niciodată socoteala mărunțișului din buzunare sau a călătoriilor de tren.

Ea și Jamie puteau folosi această călătorie împreună, din moment ce două bilete la jumătate de preț sunt fix cât o călătorie normală. Acum se puteau sui în tren fără să mai cumpere bilete. Și evitau și întrebările stupide pe care ar fi putut să le pună funcționarul de la gară. Ce descoperire! Dintr-un coș de gunoi plin cu urme de ruj, Claudia făcuse rost de un drum gratis la New York. Luă întâmplarea ca pe o invitație. Era stabilit: urmau să plece miercuri.

Luni după-amiază, în stația de autobuz, Claudia îi zise lui Jamie să se așeze lângă ea pentru că are să-i spună ceva important. De obicei, cei patru frați nu se așteptau și nici nu mergeau la școală împreună; cu excepția lui Kevin, care în fiecare săptămână e responsabilitatea unuia dintre ei. Școala începuse într-o miercuri, imediat după Ziua Muncii. Așa că „săptămâna fiscală“, cum îi plăcea Claudiei s-o numească, începea întotdeauna de miercuri. Kevin avea doar șase ani, era în clasa întâi și era pasat de la unul la altul; însă, după părerea ei, cel mai mult se ocupa de el doamna Kincaid. Claudia era de părere că frățiorul cel mic era exagerat de protejat și îngrozitor de răsfățat. Te-ai fi așteptat ca părinții ei să știe mai multe despre cum se crește un copil, mai ales că

ajunseseră la al patrulea. Dar de fapt nu învățaseră absolut nimic. Ea nu-și amintea să fi fost o povară pe capul cuiva când începuse clasa întâi. Mama o aștepta în fiecare zi în stația de autobuz și cu asta basta.

Jamie ar fi vrut să stea lângă prietenul lui, Bruce. Jucau cărți în autobuz, continuând în fiecare zi partida din ziua precedentă. (Să nu crezi că era un joc prea complicat, Saxonberg. Nimic rafinat. Jucau „război“, jocul acela simplu în care fiecare întoarce o carte, iar cine are cartea mai mare le ia pe amândouă. Dacă le pică amândurora aceeași carte, are loc „războiul“, în urma căruia se pun jos mai multe cărți și câștigătorul le ia pe toate.) În fiecare seară, când cobora din autobuz, Bruce își lua acasă teancul lui de cărți. La fel făcea și Jamie. Și jurau să nu amestece cărțile. Cu o stație înainte să coboare Bruce, încheiau jocul, legau cu câte un elastic ambele pachete de cărți, și le puneau unul altuia sub bărbie și fiecare scuipa pe teancul celuilalt, spunând: „Și cărțile nu se vor amesteca“. Apoi fiecare dădea un bobârnac propriului pachet și îl băga în buzunar.

Claudiei toată treaba asta i se părea dezgustătoare, așa că nu se simțea deloc vinovată că-l răpea pe Jamie de la mult iubitul lui joc de cărți. Însă Jamie s-a supărat. N-avea niciun chef să stea s-o asculte pe Claudia. Stătea pe scaun într-o rână, încruntat

și bosumflat. Arăta ca un Neanderthal fără barbă, în miniatură. Claudia tăcea și aștepta ca fratele ei să se calmeze.

În cele din urmă Jamie a rupt tăcerea:

— Pe bune, acumă, Claude, de ce nu-l iei pe Steve?

— Credeam că o să-ți dai seama de ce nu l-am ales pe Steve, i-a răspuns ea.

— Ei, bine, s-a apărat Jamie, alege-l pe el. Alege-l pe el!

Claudia a început să spună discursul pregătit.

— Vreau să trăim împreună cea mai mare aventură a vieții noastre.

— Mda, nu m-aș supăra dac-ai alege pe altcineva, bombăni Jamie.

Claudia se uita pe geam fără să-i răspundă. Jamie a continuat:

— Dacă tot m-ai adus aici spune-mi despre ce-i vorba.

Claudia încă tăcea și se uita pe geam. Jamie își pierdea răbdarea.

— Am spus că, dacă tot m-ai adus aici, ai putea să-mi spui despre ce e vorba.

Claudia a rămas tăcută în continuare, iar Jamie a izbucnit:

— Ce te-a apucat, Claude? Întâi mă rupi de la jocul de cărți și apoi nu-mi spui de ce. E îngrozăvitor.

— Te întrerup, nu te rup. Îngrozitor, nu îngrozăvitor, îl corectă Claudia.

— Bla, bla, bla! Știi foarte bine ce vreau să spun. Acum, hai, spune-mi! i-a cerut el.

— Te-am ales pe tine să mă însoțești în cea mai mare aventură a vieților noastre, repetă Claudia.

— Ai mai spus asta, a zis scrâșnind din dinți. Spune-mi!

— M-am hotărât să fug de-acasă și aș vrea să vii cu mine.

— De ce eu? De ce nu-l vrei pe Steve?

Claudia oftă.

— Nu-l vreau pe Steve, Steve e unul dintre motivele din cauza căruia fug de-acasă. Eu te vreau pe tine.

Fără să vrea, Jamie se simțea flatat. (Flatarea funcționează ca o pârghie, nu-i așa, Saxonberg? Dacă-i dai un punct de sprijin pe măsură, poate mișca munții din loc.) Pe Jamie l-a mișcat. Nu s-a mai întrebat „De ce mă alege pe mine?“ ci a început să-și spună „Eu sunt cel ales“. S-a îndreptat pe scaun, s-a descheiat la geacă, și-a pus un picior pe scaun și, înconjurându-și cu mâinile genunchiul îndoit, a zis cu jumătate de gură:

— Bine, Claude. Când o ștergem? Și cum?

Claudia și-a înfrânat pornirea de a-i corecta din nou exprimarea.

— Miercuri. Uite care-i planul. Ascultă cu atenție.

— Să fie ceva complicat, Claude, a spus Jamie, privind-o printre gene. Ador complicațiile.

Claudia a râs.

— Ca să meargă, trebuie să fie simplu. Plecăm miercuri, pentru că miercurea avem ora de muzică. Las vioara acasă și umplu cutia cu haine. Tu vei face la fel cu cea de la trompetă. Ia-ți cât mai mulți chiloți curați, șosete și măcar un tricou de schimb.

— Toate astea într-o cutie de trompetă? Ar fi trebuit să mă apuc de contrabas.

— Poți să mai pui și la mine. Și în ghiozdan. Să iei și radioul cu tranzistor.

— Pot să-mi pun bascheții?

— Bineînțeles, i-a răspuns Claudia. Dacă vii cu mine, n-o să mai fii obligat să porți tot timpul pantofi.

Jamie a zâmbit, iar Claudia și-a dat seama că acum era momentul perfect să deschidă subiectul. Reușea chiar să pară degajată.

— Și ia și toți banii pe care-i ai.

Și-a dres vocea.

— Apropo, câți bani ai?

Jamie a pus piciorul jos, s-a uitat pe geam și a spus:

— De ce te interesează?

— Dumnezeu, Jamie, dacă facem chestia asta împreună, atunci trebuie să fim uniți. Trebuie să știi. Cât ai?

— Pot să am încredere că n-o să spui nimănui? Nervozitatea Claudiei creștea.

— *Eu te-am întrebat pe tine* dacă pot să am încredere că n-o să mai spui nimănui?! i-a răspuns Claudia nervoasă.

Și-a strâns buzele, pufăind pe nas; dacă ar fi făcut-o mai puternic sau mai zgomotos, s-ar fi chemat că a pufnit.

— Păi, vezi tu, Claude, șopti Jamie, eu am destul de mulți bani.

Claudia se gândea că Jamie probabil o să ajungă un magnat al afacerilor într-o bună zi. Sau măcar un avocat fiscal, ca bunicul lor. Dar nu i-a spus nimic despre asta.

— Claude, a spus Jamie în continuare, mie îmi plac jocurile de noroc, dar să nu le spui mamei și tatei. Joc cărți pe bani cu Bruce. În fiecare vineri ne numărăm cărțile și el îmi dă cât mi se cuvine. Doi cenți pentru fiecare carte în plus față de numărul de cărți pe care-l are el și cinci cenți pentru fiecare as. Și eu am mereu mai multe cărți decât el și cel puțin un as în plus.